

Отъ тукъ се вижда, че благодарение на ежегодно правенитѣ улѣснения на италианското правителство по емигрирането, на учрѣденитѣ въ Италия и Америка италиански покровителни дружества, на постоянно придобиваната практика отъ страна на самитѣ емигранти въ Америка и т. н. количеството на спестяваното отъ тѣхъ постоянно се е увеличавало.

Отъ общата сума за горнитѣ 7 години на глава се пада по 29.54 долара, а годишно — 4.22 долара, или 42% отъ общата сума изпратена въ Австрия, Унгария, Русия и Италия респективно отъ тѣхнитѣ работници (Bollettino dell' Emigrazione, 1909 № 7. p. 39—40).

Експлоатационната мръжа на емигрантскитѣ агенти.

Отъ край врѣме най-трудния въпросъ за току-що стъпилия на чуждъ и непознатъ брѣгъ емигрантъ е билъ *нажирането на подходяща и износна нему работа*. Напливътъ отъ търсящи работа е създалъ своего рода комисионери, наричани, най-вече въ Ню-Йоркъ, bosses, които въ много случаи наподобяватъ старитѣ търговци на роби. Често пжти емигранта не знае на каква работа да се прѣдаде — било че нѣма извѣстна професия, било че не знае дадения пазаръ. Bossътъ, естествено, му прѣпоръчва това занятие, за което ще му се плати най-голѣма комисиона. А това занятие, обикновенно, за тия които идятъ отъ „ориенталски“ страни, е най-робското, при най-мизерни за работника условия. (Ще видимъ по долу, че комисионери — bosses отъ тая пасмина има и българи, които не се задоволяватъ съ експлоатирането на съотечественницитѣ въ самата Америка, но идатъ за сжщата цѣль и въ България и откарватъ съ себе си било съселени било други, срѣщу заплатена комисиона минимумъ 2 лири английски за всѣки тѣй спечеленъ „модеренъ робъ“).